

Letnik B/2002, št. 8, cena 1 SIT

TABOR DOVJE 2002

NA KRATKO O TABORU

Tabor je potekal v velikih šotorih na travniku Pašne skupnosti Dovje (prostor bivše karavle) od 27.07. do 03.08. 2002.

Udeležilo se ga je 51 udeležencev, od 2 leta starosti dalje pa vse do študentov, pa tudi nekaj staršev je bilo poleg.

Vodstvo tabora je sestavljalo 12 vodnikov PZS, 3 učiteljice, višja medicinska setra (je tudi vodnica), kuharica s pomočnikom in ekonom.

Izvedli smo 9 planinskih izletov (Mala Mojstrovka, dolina Tamar, Tromeja, Triglav, Ciprnik, Dolina Vrat, Martuljski slapovi, Golica, Javorniški Rovt), kopanje na odprtem bazenu v Radovljici in ogled muzeja Triglavskega parka v Mojstrani.

Še nekaj statističnih pokazateljev:

Tabora se je udeležilo skupaj 51 udeležencev (15 deklet in 36 fantov) v povprečni starosti 14,5 let. Vodstvo tabora je sestavljalo 18 članov (8 žensk, 10 moških) s povprečno starostjo 35 let. Skupaj je bilo v taboru 69 oseb (23 ženskega spola, 46 moškega spola) v povprečni starosti 20 let. Najmlajši udeleženec je imel 2 leti, najstarejši pa 53 let.

----- Matjaž Žohar

ZAKAJ?

- Ker imamo neprecenljivo srečo, da so naši predniki svoje dolgo potovanje končali ravno pod vršaci Alp;
- ker smo prvič videli gore s hrbta svojih staršev;
- ker se na pohodu ustavimo in drug drugemu kažemo prostor, kjer težki čevlji ne bo pohodil planike;
- ker je naš soplaninec vzel na pohod premalo vode, imamo zanj rezervo;
- ker Mirina enolončnica nebeško diši;

- ker smo se pripravljani spopasti z vsako, prijetno ali neprijetno nalogo, ki nam jo življenje naloži;
- ker sladko zaspimo pod preperelim šotorom, v spalni vreči na trdi gradbeni paleti;
- ker nam daje vonj prepotenih oblačil in čevljev občutek uspešnosti;
- ker sta klepet in neustavljivi smeh pred spanjem tako omamna;
- ker ves dan gledamo "naravno televizijo";
- ker tudi nas boli, ko ima naš prijatelj na peti ogromen žulj;
- ker tisti, ki niso več povsem mladi, čutijo veliko odgovornost za varnost vseh;
- ker znamo tudi pomiti in pobrisati posodo;
- ker se ljudem v življenju dogajajo tudi napake, se lahko tudi nam zgodi pozno-večerni spodrseljaj;
- ker se par planinskih metuljčkov na planinski cvetici lahko napije sladkega nektarja;
- ker mirno spimo, ko kaplja dež po naših spalnih vrečah in nahrbtnikih;
- ker vemo, da je voda največji čudež v naravi;
- ker nas večerni taborni ogenj, z vonjem po borovini, pomiri, pogreje in uspava;
- ker vemo, da je gora tudi nevarna, še posebej ob slabem vremenu, jo občudujemo le iz doline;
- ker smo skupaj osvojili že toliko gričev, hribov in gora;
- ker so bile naše prve sosede tako mirne in prijazne do nas; gorenjske krave namreč;
- ker je hudo človeku, ki nima vsaj enega lepega spomina iz mladosti;
- ker me mora sredi noči nekdo spremljati do stranišča;
- ker nam ne more spominov nihče vzeti;
- ker je imeti dom in se vrniti vanj nekaj tako dobrega;
- ker pride leto naokoli in nas zopet nekaj kar zgrabi;
- ker "Človek mora iskati samo tisto, česar še ni izgubil in dokler še ni dobil. Kdor išče, se mu lahko zgodi, da najde. Kdor pa ne išče, ga bo našlo tisto, kar najmanj pričakuje."

----- Anica Reberšak

PROSTO SRCE

Dnevi so se vrstili tako, kot si vrstijo odstavki v besedilu. Tako so prihajale misli in občutki. Tako so tekli dnevi mojega poletja v planinskem taboru Mladinskega odseka Planinskega društva Žalec.

V soboto smo prispeli v Dovje. Če rečem, da je vas idilična, se sliši tavčarjansko in arhaično. Če rečem, da je nenavadna, je to za slovenske razmere preveč navadno, kajti vsi hočemo biti danes nenavadni. Če rečem, da mi je všeč, je slišati prozaično. Dejstvo pa je, da mi »vas dopade« in prav tako planota nad vasjo, ki že drugo leto prijazno sprejema naš planinski tabor. Mali Rok, ki mu zaradi njegove nenavadne naglice ves teden komajda sledimo, takoj opazi, kako visoko smo. Cerkev v dolini je cerkvice, kozolec kozolček in avtomobili otroške igrače. Vsakdanji civilizirani svet obstaja, a je majhen, neznamenit, od nas oddaljen. Tak kot v resnici je, kadar mu ne dovolimo, da bi nam vladal, kadar se zavemo svoje resnične pomembnosti. Dejstvo, da smo, pomeni vse. Pripadamo samo sebi in dolžni smo zvestobe samo sebi. Če smo zvesti sebi, ne moremo biti do nikogar krivični, nikomur nezvesti. Otroci in starci so modri. Jaz sem nekje vmes.

Ko Biba predstavlja način življenja v taboru, se me to prvo popoldne najlepše dotakne dovoljenje, da smemo odrasli po svoje, kadar nimamo nobene naloge. In to prvo popoldne nimam nobene naloge. Kmalu se znajdem v tišini smrek in vitkih borov, na prašni cesti, kamor še seže šum tistih majhnih, oddaljenih stvari, a je hkrati pot, ki jo nosiš v srcu. Kadarkoli se mi zahoče, stojim in s pogledom objamem venec Julijcev z očakom Triglavom v ozadju. Že čutim, kako neskončen je v meni prostor, ki ga imenujem prostost svobode. Zelena, bela in modra barva poletne narave. Vse ovito v zlatorumeno sončno svetlobo. To so moje barve. Barve mojega poletja. Tudi kadar so vrhovi zaviti v skrivnostne megle ali povsem zapredeni v črnokaste motnjave težkih oblakov, pod katerimi je slutiti nevihto in vetrove, tudi takrat vem za belo in modro, za zeleno in rumeno. Za svetlobo, ki se mi nič več ne izmika.

Nekje sredi poti se mi pridruži daljni spomin. Cesta vodi proti Kepi, ki jo zaslutim daleč nad prepadnimi soteskami divjih brezen. Spomin ne boli več. Je samo to, kar je. Daven spomin. Pesem, ki pogreje srce. Nič več kot toliko. Misli poskušajo igrati igro, vzbuditi željo po: »...da mi je še enkrat doživeti nekaj podobnega...« A srce se ne pusti premotiti. Um ni več moj gospodar, postal je moj uslužbenec. Srce je radostno in prosto vseh navezanosti. Ne potrebujem Nekoga, da bi bila Jaz. Jaz sem v sebi polno prisotna vsak

trenutek. Škoda, da tako malo ljudi verjame in živi samo trenutek, ki je. Ne velja delati načrtov za prihodnost. Če pa že, potem z navadnim svinčnikom, da jih lahko po potrebi zradiraš. Velja pa užiti ta trenutek. Škoda, se toliko ljudi muči s preteklostjo ali s prihodnostjo. Žal mi je, vendar razumem. Vem, da moraš najprej premetati na kupe umazanega perila, brodirati po blatu samoobtoževanja in težkanja lastne vrednosti; pretuhtati tisoče zakajev, ki nimajo odgovorov; odpreti in zapreti brez števila vrat v odnosu do tistih, ki jim zaupaš svoje življenje. Vem, da moraš spregledati in opustiti vrsto vzorcev, ki se jih vsi naučimo na Poti svojega iskanja. Šele potem se zgodi, da se znajdeš ves v SEDAJ. Šele potem ugotoviš, kako preprosto je. Ti pa si preživel štirideset let zato, da si povsem izkrivil in zapletel čudovito preprostost svoje biti. Zlorabil modrost otroka in starca v sebi. Ko jo na pozabljenih poteh otroštva spet najdeš, si enostavno srečen. Veš, da boš še zašel in veš, da boš znova našel. Si val z drugimi vali. Gora in dolina. To je življenje. Izmenjava višin in dolin. Zato tako ljubim Gorenjsko. Na vsakem koraku ti pokrajina kaže življenje v njegovih najčistejših oblikah.

Danes ostajamo v taboru. Dva dni smo osvajali vrhove. Včerajšnega vzpona na Ciprnik se bomo še dolgo spominjali. Če bi ne bilo spremembe načrta, ki jo je priklicala spremenjena vremenska napoved, bi najbrž nikoli ne slišala za ta 1700 in nekaj metrov visok vrh za Vitrancem, s katerega je prelep razgled in s katerega smo se po strmem, brezpotnem melišču spustili v dolino pod Poncami.

Sedim na jutranjem soncu in pogledujem v vrhove pred seboj. Sive megle nad pogorjem se počasi razklepajo, jaz pa mislim na skupino naših planincev, ki je včeraj osvojila triglavski vrh in nato prespala na Planiki. Močil jih je dež, a verjamem, da jim je bilo vseeno toplo in zanosno v srcu. Sami veseli ljudje so. Res je – pomislim tudi na sinove »zlizane« podplate, a to je samo misel za hip.

Zlizani podplati so odlično služili namenu, kakršnega imajo podplati planinskih čevljev. Navdušeni jih sprejmemo - nasmejane, ker se je vse srečno končalo. Na vrhu se je tako mudilo, da nekateri prvopristopniki niti Aljaževega stolpa niso videli (krst se je tako izvršil v taboru). Že so tekli (ampak res tekli) nazaj proti Planiki. Zadnjih pet je sodra ujela še v steni, ostali so bili le malo mokri. V toplém zavetju kočje je pozabljeno vse, razen zanosa.

Danes je Triglav čist in svetel že od zgodnjega jutra dalje. Vabi. Kaj pa mi, ki nismo mogli z našimi, a si močno želimo ponovnega vzpona? Tih, a odločen načrt prvi: naš boš. V četrtek in

petek bomo šli tja gor. Ko to pišem (še vedno je prvoavgustovsko jutro), začne vreme spreminjati naš načrt. Nad Vršičem se dvigajo težke gmote svinčenih oblakov. Cmir je še obdan z jasnino, vrh Triglava se je že zakril mojim željnimi očem. Seveda smo se prilagodili naravi.

Želim si spet gor – želim biti bliže lepoti, ki jo tako občudujem. Želim tja gor takšna, kot sem zdaj. Moje prvo srečanje z Vrhom je bilo tudi eno večjih razočaranj v nečem, kar je veliko obetalo. Verjela sem, da se življenje lahko spremeni v zvoke violin (takrat sem mislila, da je to potrebno; »mala sanjava gospa« - bi rekel Minatti). Zdelo se je, da svet stoji in v spoštljivi naklonjenosti spremlja mojo srečo. Vse se je zdelo pošteno. Moje srečanje s Triglavom je bilo eno prvih opozoril, da je velika želja iluzorna predstava resničnosti. Zato želim gor zdaj, ko sem polna svoje prisotnosti v sebi; zdaj, ko imajo moji občutki polno obliko; zdaj, ko ne potrebujem več iluzij.

----- Lidija Koceli

POHOD NA TRIGLAV

V ponedeljek, 29. julija, smo se zbudili že ob štirih zjutraj (to se je izkazalo za velik problem). Najprej smo uredili jutranje potrebe, nato pa se dobro najedli, saj je bila pred nami dolga in naporna pot. Okoli petih je Darko peljal prvo, nato pa še drugo skupino do Aljaževega doma v Vratih.

Ob šestih smo pod že proti Luknji (sedlo na koncu doline Vrat). Biba je vodil in po kakšni uri jutranje hoje v molku in tišini se je oglasil Črt ter začel klicati svojo ovco Doli. Odgovoril mu je Jaša z glasnim mmeeeeeee. Tako sta nas vse prijetno razvedrila. Pot je naprej vodila po strmem melišču do sedla. Tu smo si privoščili daljši počitek z malico.

Ker se je pot šele tu začela kazati v pravi luči, smo si naredili plezalne pasove in vso drugo tehnično opremo. Upravičen je njen naziv najtežje poti na Triglav, saj smo se takoj pričeli vzpenjati po strmi in izpostavljeni steni. Nato se je pot unesla, vendar je bila še naprej izpostavljena zaradi severne triglavske stene na eni in strmega

travnika na drugi strani. Zaradi megle nismo videli globokih pogledov v dolino Vrat. Po kakšnih treh urah hoje smo prišli do Sfinge in Plemenic. Kljub utrujenosti je vseskozi tekel pogovor, s katerim smo si vsi krajšali čas. Na poti je bilo zelo pomembno, da nisi izgubil zbranosti, saj na številnih mestih ni bilo varovanja. Na Triglavskih podih smo si ponovno privoščili daljši počitek z malico. To nam je pošteno prijalo, ko pa je posijalo sonce, smo si rekli, da bi kar ostali tam. Vendar pa so nas megle hitro ujele in želja, da bi ostali tam, je naglo izpuhtela. Prav tako nas je želja po osvojitvi Triglava gnala naprej.

Po nezahtevnem terenu smo nadaljevali pot do razpotja, kjer se je naša pot priključila poti iz Doliča. Tu smo ponovno prešli v steno in kar nekajkrat sem raje gledal v steno kot proti tlom. Tako smo prišli do triglavske škrbine. Tu smo se zaradi slabih vremenskih obetov odločali ali bi šli na vrh ali pa bi se raje spustili kar do doma Planika. Odločili smo se za prvo možnost in pot nas je kmalu privedla na vrh Triglava. Vsi smo bili veseli, vendar časa za počitek ni bilo. Iz bližajočega se oblaka se je namreč slišalo grmenje in to vsekakor niso dobri obeti. Po petih ali šestih urah hoje mi lahko verjamete, da so noge že kar utrujene, sedaj pa smo morali še hiteti po izpostavljeni poti proti Planiki.

Štirje iz skupine ter vodnik Cene smo se odločili za resnično hiter sestop do koč. Medtem ko so se drugi še obirali na vrhu, smo mi že hiteli proti Malemu Triglavu. Jeklenic smo se čimmanj držali zaradi strele, ki bi lahko nenadoma usekala vanje. To mi je bilo na marsikaterem delu neprijetno, še zlasti zato, ker so bile skale drseče. A smo vendar srečno prišli do Malega Triglava in nato še do doma Planika. Od vrha do Planike smo potrebovali 45 minut, kar je v primerjavi z markacijo, ki kaže dve uri, zelo zgovorno. Ko smo prišli do koč, se je usula sodra. Vsi ostali so bili mokri.

Srečno smo dosegli zeleni cilj. Najprej smo se preoblekli, nato smo dobili vsak svoj čaj. Na ležiščih smo se nekoliko pomirili, se pogovorili, predvsem pa odpočili. Okoli sedmih smo jedli, nato pa odšli spat.

Naslednji dan smo polni novih moči po zajtrku odšli naprej proti Kredarici. Po srednje zahtevni poti smo v slabi uri prispeli do Triglavske koč. Tu smo se na kratko ustavili, nato pa odšli naprej proti Staničevi koči. Pot je bila kratka, saj smo se ob hoji pošteno zabavali. Zadovoljni smo bili tudi, ker ni bilo tako naporno kot prejšnji dan. Razdelili smo se v dve skupini: v hitrejšo in v počasnejšo. Bil sem v hitrejši skupini, v kateri smo skoraj tekli navzdol. Ob poti v dolino Kot smo srečali tudi potok, v katerem smo se dobro odžejali in nato

uresničili še Cenetovo idejo. Počasnejši skupini smo ob vodi pustili listek z napisom: »Ta voda je za vas.« Naprej smo pot nadaljevali po gozdu.

Vsi smo bili zelo zadovoljni, ko so se nam tla pod nogami uravnala in smo vedeli, da smo v dolini. Še večje veselje pa je bilo, ko smo med drevjem zagledali nekaj belega. Vsi smo vedeli, da je to naš Darko s svojim (se pravi šolskim) novim kombijem. Zagnali smo se in tekli zadnjih sto metrov kolikor se je dalo. Ko smo Darku povedali prve utrinke z izleta, smo posedli v kombi. Darko je zavrtel Golico in podobne pesmi, mi pa smo bili veseli kot le kaj. V kombiju je bilo polno smeha in šal. Tako smo se pripeljali do trgovine v Dovju, kjer smo si kupili že tradicionalni sladoled. Na zelenici za trgovino smo g z užtkom pojedli. Kasneje nas je Darko popeljal do tabora in tu smo svoje utrinke pripovedovali svojim prijateljem.

Bil je zelo lep izlet, ki me je veliko naučil in ga najbrž ne bom nikoli pozabil.

----- Gregor Turnšek

KDOR SE ZADNJI SMEJE, SE NAJSLAJŠE SMEJE

Ležim na spalki in poslušam, kako dežne kapljice padajo na šotorsko streho. Sprva šibko, nato vedno močnejše. Ojoj, oblaki so se raztrgali in na nas spustili vso vodo. V tem romantično-deževnem vzdušju pa moje razmišljanje prekinejo številni kriki: »Šotorsko krilo spušča! Noter lije! Kaplja mi po glavi! Moja spalka je čisto mokra!« Hitro v akcijo! Naslednjo uro (hotelo se mi je zapisati urico, a je bila pretežka za pomanjševalnico) smo preživeli tako, da smo se selili iz šotora v šotor in iskali prostore, kjer je platno najmanj spuščalo, da bi vsaj približno suhi lahko preživeli deževno noč. Prebivalstvo našega številčno močnega šotora se je precej skrčilo. Vendar pa je bil noč uspešna, tako da smo se zjutraj zbudili suhi in neprespani kot ponavadi.

Naj se vrnem v čas, ko sem ležal na spalki in razmišljala. O taboru in o vsem, kar smo počeli. Kot novopečena vodnica sem imela letos drugačne naloge kot prejšnja leta. V nedeljo so me določili, da z drugo skupino odidem na Tromejo. Kako zanimiv občutek, da si lahko v isti sekundi v treh različnih državah.

Na vrhu smo odplesali en bugi-vugi, nato pa sestopili do koč. Pot ni bila zahtevna in nas ni izmučila, zato smo imeli še ogromno energije, pa smo pri koči igrali košarko. Izlet je bil tudi pravi gobarski praznik, saj smo nabrali jurčkov za celo večerjo, za kar sta bila najbolj zaslužna Anica in Dušan. Mi, ki smo hodili zadnji v koloni, pa smo si nadedli nova planinska imena. Tako sem se iz Nine

Maček za tisti dan preimenovala v Nizkokalorični (ali Nikogaršnji) Makaron.

Triglav, želja vsakega planinca. A kaj, ko nas vreme pusti na cedilu in moramo na hitro spremeniti plan. Razočaranje je bilo veliko, saj je na Triglav odšla le starejša skupina. Gora stoji in bo stala. Lahko jo osvojite danes, jutri, kadarkoli. Prav zadovoljni boste stali na najvišjem slovenskem vrhu, ki ga bo oblivalo sonce. Dež in mokre skale pa ti hitro vzamejo voljo. Zato smo z najmlajšo skupino v ponedeljek odšli na Vitranc in nato na Ciprnik. Sestopili smo v Planico. Celotna skupina me je pozitivno presenetila, saj smo uspešno premagali precej zahtevno melišče. Tako brez strahu in pogumno so stopali po drsečih skalah in kamenju! Preostanek dneva smo preživeli ob družabnih igrah in poležavanju.

Končno dan za počitek! Počitek, ki ni počitek. Zjutraj telovadba, ki sem jo sama zakrivila in so se potem vsi jezili name. Tako smo bili ogreti za pospravljanje tabora, ki je sledilo. Za razliko od ostalih let nismo imeli vsakodnevnega ocenjevanja šotorov, zato so se nabrale že kar prave gmote smeti. Očedili smo tabor, sledile pa so igre brez meja. Najuspešnejši so bili Invalidi, ki so s šestnajstimi doseženimi točkami postali absolutni zmagovalci. Družabno popoldne pa smo zaključili z balončkasto vojno. Obmetavanje z vodnimi baloni. Sprva smo bili vodniki razsodniki, nato pa so se ostali spravili na nas in smo bili čisto nemočni in popolnoma mokri. Tega dne sem bila še enkrat nepričakovano mokra. Pri krstu. Zelo sem se zabavala, ko smo spraševali, zastraševali in topli vse tiste, ki so bili prvič v taboru. Z Lucijo sva potem okusili, kako sladko se smeje tisti, ki se smeje zadnji. Kot novi vodnici sva namreč služili kot posladek krstu. Miss stena bikini show. Končal se je s silovito nevihto vode in piva, ki naju je premočila do kosti.

Danes pa smo se kopali v Radovljici. »Petelinčkanje«, »tunkanje«, odbojka in tarok. Ravno takrat, ko smo prišli v tabor, se je ulilo. Še vedno dežuje. Ležim na spalki in poslušam, kako dežne kapljice padajo na šotorsko streho...

----- Nina Maček

TUDI ČE NE GREŠ NIKAMOR

SOBOTA

Cel dan sem spraševal brata, če mi lahko pove za kakšen mrzel potoček v bližini, a mi je pokazal samo reko v dolini. Sava Dolinka. Preveč sem len, da bi hodil tako daleč (in to vsak dan), samo da bi se namočil. Ko sem se že sprijaznil s tušem in pipo, se je bratu končno posvetilo. Zelo sem mu hvaležen. Pomagal mi je najti mrzlo vodo, ki jo imam tako rad. Našel sem si tolmunček in se s spoštovanjem ulegel v svoje nezavedne spomine iz otroštva.

NEDELJA

Vse trgovine so zaprte, pa saj imam vse, kar potrebujem, s sabo. Hrano, vodo, streho, sonce, še list, na katerega pišem te besede, mi je nekdo nastavil na ležišče (kot Dedek Mraz, ki vedno poskrbi za vse svoje otroke). Ko sem zjutraj tuhtal, kako bom delal kosilo, sem pogrešal desko za rezanje zelenjave. Naredil sem si jo! Zgradil bom tudi hišo, če jo bom potreboval. Ljudje smo sposobni delati veliko dobrih stvari, le da tega sebi (ali drug drugemu) ne dovolimo. Bo že prišel čas, ko se bomo naučili tudi tega. Grem delat kuhalnico, ki sem jo pozabil doma, da bom lažje kahal dobro hrano.

Kaj imajo ljudje proti zdravi hrani? Se je bojijo, se bojijo in otepajo zdravja? Kolikor vem, si ga vsak človek najbolj želi (tako sem slišal tudi prvi večer pri ognju, ko so odgovarjali na vprašanje, kaj bi si zaželel, če bi ujel zlato ribico). Vsi bi radi bili zdravi, ko pa pride čas, da bi kaj naredili za svoje zdravje, pa je vsak (sploh starejši) najbolj pameten in vse stvari že vnaprej pozna. Tudi takšne "mojstre" je treba spoštovati. Še bolj pa je treba spoštovati otroke, čeprav se jim že poznajo vzorci, ki so jih dobili od staršev. Vendar so otroci zelo inteligentni. Vedo, kaj je prav in kaj privlečeno za lase.

Rabim malo mrzle vode, da se otresem vseh napetosti, ki sem jih nehote navlekel nase. Kakšna milost je, da smo lahko tu, kjer smo! Sonce, voda, zrak, ... nobenih vojn in pobijanja, vsaj v mojem življenju ne.

Muhe so kot misli o svobodi, ki te nenehno obletavajo, ti pa jih podiš proč ker nočeš dojeti njihovega smisla in namena. Ne otepaj se tega, kar ti je ponujeno, posebej če globoko v sebi veš, da je dobro zate; ne otepaj se narave. Tudi muhe so dobre - pa ne za jest.

Opazil sem utrinek za pol neba – želja, ki lahko traja celo večnost, ko se izpolni.

PONEDELJEK

Zjutraj sem opazil krave, ki so se pasle ob taboru. Krav ljudje - ljudje izkoriščevalci - ne spoštujemo, niti ne znamo niti ne moremo, ker ne vemo več, kaj je spoštovanje. Spoštovanje sebe, drugih, živali, narave - enačba s šestnajstimi neznankami! Izrazi na njihovih obrazih so obupani, itak ne morejo nič. Človek jim veliko prehitro pobere teličke in potem on pije mleko, ki mu ni namenjeno. To je najboljša pot, da se razviješ v teleta. So kot matere, ki so jim pred nosom na silo odvzeli najljubšega otroka, za povrh pa je njihovo dojko začel sesati stroj, ki samo neutrudno vleče in vleče, dokler ne izsesa, dokler jih popolnoma ne izprazni in izčrpa; stroj brez čustev in življenja, na električno, ki potem napaja množice bitij, ki še vedno potrebujejo mamo, čeprav so že odrasla. Svet poln otrok - važno, da jaz rastem!

Ljubim svež, vitalen, gorski zrak, ampak odkar sem danes zapustil javno srališče, ga ljubim še bolj - zrak namreč; zato bom jutri zopet obiskal wesoljski center.

Prejle sem razmišljal o kravah, ko so bile na drugi strani električnega pastirja, pravkar pa sem imel opravka z njimi, ko so štiri članice neznane teroristične skupine skušale (z dimnimi bombami iz riti) zavzeti naš tabor: "V imenu človeštva: nič tu travo jest, gremo ven, gremo ven!" - (mislim, da pri kravah besed ni treba postavljati v ustrezen sklon; ali pač). S temi besedami in z grabljami za listje v rokah, s čudnimi zvoki in kretnjami sem jim pomagal skozi glavna vrata, potem pa sem odkril njihov tabor, ki je bil le 10 višinskih metrov stran od našega in jim v človeškem jeziku skušal povedati, da bo trave dovolj za vse, ker ljudje trave itak ne jemo - razen nekaterih. Bomo videli in vohali, če so me razumele. Počutil sem se kot pastir, ki mu je njegovo delo stopilo v glavo; samo piščalka mi je še manjkala, pa v kak drek bi še moral stopit - zaradi vzdušja.

Preživeli smo že drugi napad smrdečih teroristov iz kravjega kraljestva. Na srečo napadajo samo prestrašene samice - očitno samci doma pazijo otroke. Tokrat je bila skupina tudi strateško podkovana, ker so ogrožale naš tabor ravno takrat, ko smo odšli v trgovino. K sreči je kuharica dobila le manjšo poškodbo dlesni, zato bomo ljudje še naprej vztrajali pri naši hrani in pustili travo kravam, ki pa po njihovih dejanjih sodeč obupano želijo zaseči naše ozemlje. Mogoče je naša trava sveta.

Svoboda je resnica; resničen si, ko si svoboden!

TOREK

Ne grem več na WC. Danes zjutraj, ko sem sral, sem moral vmes dvakrat odpreti vrata, da sem prišel do svežega zraka - skoraj sem se zadušil. Intoksikacija z naravnimi človeškimi plini! Vzel bom lopato in skopal luknjo - bo moj drek vsaj za zemljo dober.

Zvečer: Pozabil sem skopati luknjo, jo bom jutri!

Ko prdiš potem, ko si jedel fižol in praženo čebulo - vohaš fižol in praženo čebulo, začinjeno še z nekaterimi dodatnimi vonjavami, ki spominjajo na pline črevesne votline vse skupaj pa smrdi bolj kot diši. V Angliji (in tudi drugod) imajo s takšnimi plini resen problem, edina razlika je, da jih ne proizvajata človek neposredno, ampak njegove »domače« živali, ki jih je veliko preveč, uporablja in goji pa jih večinoma za hrano. Namesto, da bi imeli polja, s pomočjo katerih bi lahko nahranili človeštvo, imajo polja, da lahko hranijo številčno živino, ki neutrudno prdi. Predstavljajte si 50.000 glav – 50.000 prdcev – dimna atomska bomba. Naš planet se kopa v metanu, ki ga ne bi bilo toliko, če bi bil človek vsaj malo bolj human in bi gojil živino za pomoč pri pridelovanju rastlin (ne pa zato, da jo bo ubil in pojedel). Rastline, ki dajejo veliko več, in zajemajo veliko manj prostora, pa še svinjajo ne, so za jest – živali niso.

SREDA

Planinci niso srečni, če nečesa ne počnejo od jutra vsaj do popoldneva. Ko sem slišal, da bo kopanje v kloriranem radovljiškem bazenu trajalo do štirih, me je minil ogled Radovljice in sem kar lepo ostal v Mojstrani in se skopal pri znaku "kanalizacija" v Savi Dolinki. Seveda sem preveril vonj, otip in okus preden sem pustil vodi, da me objame. Voda je bila odlično mrzla, sonce je žgalo kot noro, naokrog so se zbirali oblaki, iz katerih je kasneje pricurljalo nekaj kapljic dežja, moja rit pa je še vedno bela, kot da bi imel oblečene bele gate. Bom začel nositi črne, mogoče bo kakšna razlika.

Ko sem se počasi vračal proti taboru, me je neki sedem in pol letni fante prav grdo nadrl, naj pustim njegovo žogo pri miru, ko sem žogo skušal le prestreči, da se ne bi skotalila v dolino. Sem bil bos, mogoče bi mu lahko z nohti poškodoval njegovo najljubšo igraro.

Krave še vedno napadajo, ampak moram priznati, da so bolj ubogljive kot prejšnje dni. Vedno, ko jih peljem skozi vrata, se jim lepo zahvalim in jim zaželim, naj pridejo naslednji teden, ko bo trava bolj zrela in nas ne bo več tu.

Ugotovil sem, da muhe s svojim rilčkom sesajo z nas odmrlo kožo. No, vsaj nekaj hrane jim lahko ponudimo, če nič drugega. Muhe so mešanica med tečnobo, slonom, ptičem, vibratorjem, mrhovinarjem in globinskim sesalnikom - v mikroskopski obliki. Kaj vse je

moral bog obvladati, da je ustvaril muho, mi se jih pa tako otepamo - ni čudno! Otepamo se tudi boga! Ha, ha; kot da je to kaj novega. Bog je za večino ljudi večji tabu kot seks.

Ne najdem lopate! Išči, išči.

ČETRTEK

Javno bi se rad zahvalil mojemu skritemu prijatelju, ker mi je prinesel banane, ki surove res da niso preveč dobre za človeka, ampak ko jih skuhaš v sladko-kislem soku, z malo cimeta, rozin, lešnikove kreme in z malo potrpljenja, da se vsa stvar malo ohladi - takrat postane to sladica tega stoletja. Že samo vonj privablja množice. Dolgo že nisem jedel banan na takšen način (drugače jih sploh ne jem) in zahvaljujem se mojemu skritemu prijatelju, da me je spomnil, kaj je dobro. Nasvet: če hočeš biti popularen, kuhaj banane pri odprtih oknih in vratih.

Vsak dan do vključno z današnjim sem se vsaj enkrat, večinoma dvakrat ohladil v mojem tolmunčku pri elektrarni. Kot bi vedno znova vstajal od mrtvih.

PETEK

Jutro. Od sobote, ko smo prišli, se nisem niti pritaknil obuval, in ker sem danes hodil po sveži rosi, imam noge čiste, kot da še nikoli ne bi bil stopil v drek. Pa ne človeški. Luknje nisem skopal - se mi zdi, da je že prepozno, ker gremo jutri domov - sedaj serjem pri odprtih vratih. Vsak dan me je bolela druga točka na desni nogi - zanimivo, a ne?

Darko bi rad šel na morje, mene pa nič ne vleče proti tisti razgreti mlaki - mislim, da bo treba obiskat Sočo ali pa vsaj izvir Savinje. Nisem si mislil, da se bom kdaj hodil kopat čim bližje izviru mrzle vode.

Dan se še začel ni, pa nekateri že odhajajo, čeprav je uraden odhod šele jutri - bežijo nazaj v svoje kletke - to je zgodba o ptiču, ki je bil vse življenje zaprt, ko pa si je enkrat izboril pot na svobodo, ni mogel dolgo ostati zunaj, ker se je preveč bal neznanega, zato je hitro zopet našel svojo dobro staro kletko. Potem pa bodite zaprti, če res uživate v tem.

Nekateri otroci so pa res dobri. Čeprav jih je malo, jih je lepo videti. Ravno, ko sem mislil, da takšna vrsta že izumira, sem dobil dokaz, da temu ni tako. Včeraj sta mi dva sedem letnika izgubila trzalico. Kmalu sta prišla do mene skesana in ponižna, kot da ju bom najhujše kaznoval. Ni bila tista priliznjena ponižnost, ampak se je videlo, da jima je res žal. Takšni bi morali biti vsi, ne samo otroci - tudi odrasli: pravični, resnični, pošteni in ponižni (eden do drugega) - tako vsaj kam prideš; tako vsaj zrasteš. Če misliš, da si bog, boš drek postal! Zahvaljujem se jima, posebej Nejcu, da sta mi pokazala, kaj je to prava ponižnost.

Ljudje, le kje ste videli, da želijo otroka, ki ima vnetje ušesa zdraviti s penicilinom. Namesto

da bi pustili, naj ga pozdravita sonce in svež zrak, ga odpeljejo v mesto. Saj nismo v partizanih. Dohtarji z antibiotiki in injekcijami v žepih, ki lazite po okoliških hribih, bejšte stran, da se vam ne bo kej zgodil, in da ne bo treba nekemu drugemu vam zapičtit injekcije v rit. Namesto da bi skrbeli za ljudi in jim govorili, kako naj živijo, da ne bodo bolni, jih še bolj zastrupljate z vsemi vašimi "zdravili" (drogami) in potem še pričakujete, da vam bodo hvaležni – ja, za kaj le; za prezgodnjo smrt ali za manj kvalitetno življenje? Bejšte stran, pa se skulirite! Naučte se živet, kot se spodobi in nehajte spodkopavat življenje.

To velja za vse ljudi, posebej pa še za Slovence, ki bolj kot hočemo stati na svojih nogah, bolj smo odvisni od drugih, bolj se bojimo, postajamo sužnji samih sebe, na koncu bomo vse prodal za ušvih pet minut slave in še sami sebe bomo zaklali (seveda vse v dobri veri in za denar). Namesto da bi cenili to, kar imamo, hočemo več, ker smo prepričani, da ni mamó nič, in se ne zavedamo, da na tak način samo izgubljamó. Bolj kot smo pijani in zadeti, bolj mislimó, da smó trezni.

Drugim pustimó, da nas usmerjajo in manipulirajo z nami, da nam govorijo, kaj je prav, v resnici pa se bojimó prisluhniti sebi in svojim pravim, resničnim željam. Strah nas je resnice, a? Demokracija – ljudstvo vlada – to so naše sanje. Še večjo sramoto si delamó z alkoholom, ki je tu pri nas takšen "ponos". Družbena droga, na katero so nekateri izjemki prav ponosni. Kdor ga več nese, je frajer – takšna miselnost vlada že od konca osnovne šole naprej. Slovenija je znana po vinu, pivu in pijanem narodu. Skoraj hvalimó se, da smó med prvimi na svetu. Izjalovljen ponos. Tisti starejši, ki ste zadeti od alkohola, pa menda res ne pričakujete, da se bodo vaši otroci zresnili, če se vi ne boste. To je genocidni samomor! Slepa ulica!

Ob štirih zjutraj so osnovnošolci, ki so vsak spili po dve pivi, zbudili cel tabor. Jaz v njihovih letih nisem niti pomislil na pivo - je res, da sem tudi sam imel par zadetih let, vendar sem videl, da ta pot ne pelje nikamor in sedaj želim, da bi še kdo drug spregledal, drugače bodo mojim otrokom v vrtcu stregli z viskijem in džojntom. »Zdrava družba!« ali »Lari fari«, le kčemu se bolj nagibamó. Bistvo je, da lahko vse spremenimó, če le imamó voljo in motiv.

Po prejšnjih odstavkih sem se šel ohladit v moj tolmunček in ni presenetljivo, da sem v vodi zdržal najdlje – ne da bi se silil – prijalo mi je. Očitno me je kombinacija zdravnikó+alkohol zelo razgrela. Pijana mladina mi je dala misliti, priznam. Včasih vas ne morem več gledat, samo trenutno mi je čisto vseeno. Še naprej bom delal na tem, da mi bo vse bolj vseeno. Povedati vam hočem, da imate vedno izbiro med nečim, kar je dobro za vas in tistim, kar za vas ni dobro - živite

pa, kakor vas je volja. Edino, kar lahko naredim je, da povem kaj vidim.

Ljudje se me ustrašijo, ko gredo mimo WC-ja, kjer neustrašno kakam. Tako je življenje - polno prijetnih presenečenj, ki včasih ne dišijo tako, kot izgledajo.

SOBOTA

Tabor je zakon, tudi če ne greš nikamor, tako kot sem storil jaz. Cel teden sem igral kuharja zase in za brata, odganjal krave, da ne bi srale v šotorih in na odbojškarskem igrišču in užival v soncu in mrzli vodi. Najdlje sem se sprehodil do Mojstrane in nazaj in do izvira potočka in nazaj. Spoznal sem veliko čudovitih otrok, tudi malo starejših otrok in se tako odpočil, da mi oči kar skupaj vleče. Nič zato, saj imam doma posteljo in streho, ki ne spušča, čeprav sva z bratom v šotoru izbrala pravo plahto in se nama ni bilo treba premakniti za več kot pol metra.

Za zadnje kosilo sem naredil mlečni riž (z žitno-sojinim mlekom), ki je ugajal Križniku, se še zadnjič skopal v mrzli vodi, se poslovil od nje, skoraj zamudil avtobus, se zbudil v Domžalah in končal nazaj v moji Žalski kletki, ki je vedno širša in širša in ima vedno večje špranje, skozi katere lahko brez problemov okušam svobodo skoraj kadarkoli se mi zahoče. Poskusite kdaj še vi! Svoboda ne boli! Vsaj ne tako, kot mislite.

----- Žiga Birsa

ANKETA

Na taboru smó izvedli anonimno anketo med udeleženci s ciljem, da vidimó, kaj jim je bilo v taboru všeč, kaj bi spremenili in kako nadaljevati. Anketa je pokazala naslednje rezultate:

Število oddanih anket: 31

Moški: 22

Ženske: 9

Povprečna starost anketirancev: 14,6 let

Prvič v taboru: 8

Večkrat v taboru: 23

1. KAJ TI JE BILO LETOS NAJBOLJ VŠEČ?

- kopanje v Radovljici,
- odbojškarsko igrišče
- Triglav, dobra družba, mešan šotor
- da smó lahko dolgo bedeli
- praznovanje rojstnih dni
- Plemenice, Mala Mojstrovka
- da nikoli ni dolgčas
- pohodi in zabava
- da nismó šli na Triglav, ker se mi res ni ljubilo
- športne igre
- taborni ogenj
- spoznati dva Avstralca
- nenehno zabavanje
- igre brez meja

- vožnja s kombijem in Darko
- plezanje na turah
- izlet na tromejo
- dobre večerje
- vodstvo, otroci, izleti
- ogled muzeja
- gozd, topla voda, prijatelji, ogenj, hrana
- celoten utrip taborskega življenja

2. KAJ SI POGREŠAL?

- rafting
- več počitka in prostih dni
- soteskanje
- disciplino in nadzor nad mlajšimi
- orientacijo
- elektriko za polnjenje mobija
- pestrost tabora
- dolgo spanje
- starše in dom
- paličnjake in psa
- vzglavnik
- taborno himno (letos je namreč nismo imeli)
- toplo vodo
- klopi okoli tabora

3. KAJ TI NI BILO VŠEČ?

- zgodnje vstajanje
- spuščanje šotorskih kril
- da so se tisti, ki niso vodniki in ki so bili manjkrat v taboru kot jaz delali pametnejše in bolj izkušene

- slabo vreme (dež)
- spuščanje šotorov (staro šotorsko platno)
- umazan WC, tuš
- dežurstvo
- da vodniki niso bili dobro organizirani
- da nismo šli na Triglav
- nesporazumi v vodstvu

4. ALI SE BOŠ NASLEDNJE LETO SPET UDELEŽIL TABORA?

DA - 28

NE - 2 (žal gremo nazaj v Avstralijo)

NE VEM - 1

5. Vsi bi se radi po taboru družili z ostalimi in vodniki.

6. KAJ BI POČELI NA SKUPNIH SREČANJIH PO TABORU?

- druženje ob vsaki priliki
- veliko bi hodili v hribe
- izleti, orientacija
- srečevali in družili bi se tudi v gostilnah, ne samo v hribih
- plezali bi skupaj
- pogovarjali bi se z vodniki

----- Nina Maček

ZAHVALA

Za sponzorstvo, finančno ali materialno pomoč se zahvaljujemo Občini Žalec, I.Osnovni šoli Žalec, Mladinski komisiji Planinske zveze Slovenije, Foto Rizmal in Planinskemu društvu Žalec.